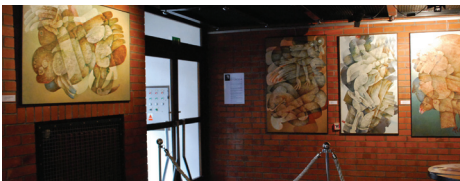

Rozhled 3

Činnost CED, p. o. se uskutečňuje za finanční podpory MK ČR. Statutární město Brno finančně podporuje Centrum experimentálního divadla, příspěvkovou organizaci.

2 Vladimír Svoboda na Provázku

Pracuje s technikou, která je identická s gotickými deskovými obrazy, nanáší křídlovou vrstvu s nízoučkým reliéfem a protírá ji černou nebo jinou barvou.

2 Tomáš Medek Paralelní struktury II

„... inspiruje mne chaos v molekulách, který má řád, růstové procesy, krystalické mřížky i opakování,“ říká o svých dílech Tomáš Medek.

2 Kdo tu cenu dostane?

Vyhlášení Cen Jindřicha Chaloupeckého 2012 proběhne v Divadle Husa na provázku

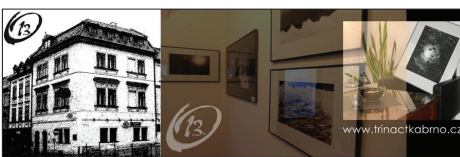
3 Vladimíra Sedláková Hladiny mlčí (I, II)

Geometrie, představovaná pohybem, časem a prostorem, se v díle Vladimíry Sedlákové mění v homogenní a bezbarvou substanci.

4 – 5 Výstavy v galerii „Třináctka“

Dubovcová, de la Paz Roa, Sytař, Bubeník, Kolaříková, Oleš, Wagner, Maříková, Till, Kiseljov

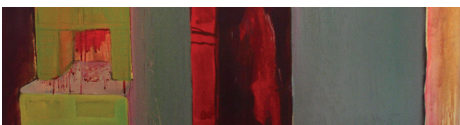
6 12 hodin pro výtvarnou scénu v Divadle U stolu

Shrnutí dosavadních výstavních aktivit Divadla U stolu

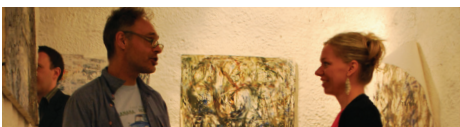
6 Zuzana Pernicová Prázdná a samota

„... zamýšlím se nad podstatou stárí, nad tím, co může člověk v závěru života cítit...“

7 Martin Forman Konce světů, Akta Y

Dvě výstavy kyjovského výtvarníka v Brně v roce 2012

7 Boreální kruhy mythologie

Výstava obrazů Josefa Bubeníka jako závěrečný maturitní projekt Viktora Kosíka

7 Jiří Lopour Obrazy Vzor „A“

Divoké kresby Jiřího Lopoura v galerii HaDivadla

8 Martin Frind / kresby Jiří Tichý / koláže

Esej o vernisáži výstavy od Jiřího Tichého

SLOUPEK

Informační zpravodaj o výstavách ROZHLED se od třetího čísla zásadně mění. Nikoli však svým obsahem. Bude i nadále poskytovat informace o výstavách, které právě proběhly či probíhají. Bude však informovat o výstavách z většího počtu galerií. A tak zatímco první dvě čísla ROZHLEDU se dotýkala pouze galerie Katakomby, nyní se rozšíří nejen o dvě galerie provozované v rámci Centra experimentálního divadla – galerie HaDivadla a galerie Provázek, ale také o mnoho další výstavních prostor. Ve městě Brně se každý měsíc pořádají zajímavé výstavy v zajímavých prostorách a vytvářejí tak zcela nezanedbatelné podhoubí výtvarného života. Bez těchto galerií, které mnohdy existují jen díky dobrovolným aktivitám jejich organizátorů a na nichž provozovatelé většinou nevydělávají (a pokud ano, tak výdělek z nich stačí sotva na provoz), by výtvarný život a jeho projevy působily placatě a nevěrohodně. V době, kdy sdělovací prostředky činnost těchto galerií většinou bojkotují a nevěnují si jich, kdy se omezují a ruší kulturní rubriky i v regionálních vydáních nejrušnějších novin a kromě bulvárních výstřelků na kulturní scéně si ničeho dalšího nevěnují, je nutné výtvarno v Brně alespoň takto trochu zviditelnit.

Výstavní subjekty zahrnuté v tomto čísle:

Galerie Katakomby

CED, p. o., Zelný trh 9, Brno
www.galerie-katakomby.cz

Galerie Provázek

Zelný trh 9, Brno
www.provazek.cz

Galerie HaDivadla

Poštovská 8D, Alfa pasáž, Brno
www.hadivadlo.cz

Galerie Třináctka

Pánská 13, Brno
www.trinactkabrno.cz

Galerie Lužánky

Lidická 50, Brno
www.luzanky.cz

Kavárna Švanda

Poštovská 8, Alfa pasáž, Brno
<http://www.facebook.com/kavarna.svanda>

Divadlo U stolu

Zelný trh 9, Brno
www.divadloustolu.cz

Vladimír Svoboda na Provázku

V pondělí 17. září v 17:00 hodin zahájil Karel Fuksa – televizní režisér, ale také výtvarník-sklář, výstavu obrazů Vladimíra Svobody v Galerii Provázek.

Obrazy V. Svobody nesou kontinuální výrazný a v hlavních rysech neměnicí se rukopis. Vyznačují se precizním zpracováním, zvládnutou kompozicí a nápadem, jímž s jistou mírou fantasknosti zpracovává a kombinuje podněty z reálného i vnitřního světa. Svobodova tvorba není figurativní ani nefigurativní, je svůj, a třebaže není realistickým malířem, dokáže být sdělný v takové míře, že se mu daří oslovit poměrně širokou škálu návštěvníků.

„Vladimír Svoboda je malíř lyrický a brutální zároveň. Tento dojem se nás zmocňuje při prvním pohledu na jeho obrazy, při prvním nárazu,“ napsal kdysi básník Jan Skácel o malíři, který se původně chtěl stát veterinářem. Neznámí tvorové, chlupaté ryby či více-

Nahoře: Instalace obrazů Vladimíra Svobody v galerii Provázek (foyer Divadla Husa na provázku).

Dole: Vladimír Svoboda – Vesnice v Deltě, 1981.

hlaví opeřenci v jeho díle přetrvaly jako odraz vizí, jako křivka zapadlého letu ptáka. Každý obraz je přitom jedinečný jemnou, často i rozvernou fantastikou námětů těžící z biologických motivů. Do brněnského kulturního života vstoupil v roce 1960, v jeho tvůrčím zrání hraje roli určitého mezníku rok 1970, kdy zrealizoval svoji první spolupráci s architektem na rozměrném panó. Od roku 1960 uspořádal desítky samostatných výstav u nás i v zahraničí a podílel se na četných společných výstavách, například výstava českých malířů, grafiků a sochařů v Oslu roku 2005. Za své malířské dílo obdržel Cenu města Brna pro rok 2003 v oboru výtvarného umění. Návštěvníci budou moci obdivovat obrazy až do 6. listopadu.

Galerie Provázek
Vladimír Svoboda — Obrazy
17. září – 6. listopadu 2012

Kdo tu cenu dostane?

Vyhlášení Ceny Jindřicha Chalupického 2012 v Divadle Husa na provázku

Cena Jindřicha Chalupického – prestižní cena udělována každoročně mladým výtvarným umělcům se letos 30. listopadu v 19.00 bude vyhlašovat v Divadle Husa na provázku. Kandidáti musí být čeští občané do 35 let. Cena byla založena v roce 1990 z iniciativy Václava Havla, Jiřího Koláře a Theodora Pištěka a uděluje ji nezávislá porota. Vítěz získává finanční odměnu 50 tisíc Kč, dále 100 tisíc pro realizaci výstavy a šestitýdenní stipendijní pobyt v New Yorku. Finále 2012 proběhne letos od 26. října do 9. prosince v Domě pánů z Kunštátu.

Vyhlášení ceny i celý večer na Provázku je věnován Václavu Havlovi. Večerem bude provázet Ondřej Jiráček, zahraje kapela Sex Beatles, a to vše v režii Vladimíra Morávka.

Tomáš Medek Paralelní struktury II

Když v padesátých letech Cinquecenta toskánský sochař Benvenuto Cellini dokončil svého Persea, největší dílo z bronzu své doby, nepoukazyval jen na mimořádné kovolitecké schopnosti, mnohem důležitější byla jeho idea. Pohled Persea nám nenabízí jen úchvatnou podívanou, ale při citlivém vnímání nám umožňuje nahlédnout do vnitřního světa doby medicejské dynastie, jakožto vládců země. Vnitřní pohled, jak ambivalentní se toto označení mohlo zdát u minimalistů, o to větší význam nabývá v tvorbě Tomáše Medka, u kterého se nejedná o pouhé shrnutí formy, ale o pochopení její nezákladnější struktury. Jde o nabídku možného vnitřního pohledu, a to jak z objektu samotného, tak interní, metafyzické vize. Situaci bychom si mohli představit na straně jedné jakožto fyzickou optiku z nitra předmětu ven, na straně druhé jako snahu o pochopení jeho samotné podstaty. Vztah mezi jednotlivými symboly díla a celkový poměr k divákovi je mnohem složitější. Ač jim jazyk Medkových plastik dává možnost samostatného života, dokáže účastníka zapojit do svého diskursu, čímž je autorova tvorba v českém i obecném hledisku naprosto výjimečná.

Jan F. Pavlíček

Galerie HaDivadla
Tomáš Medek – Paralelní struktury II
15. března – 15. dubna 2012

Zleva: Tomáš Medek a Jan F. Pavlíček na zahájení výstavy Paralelní struktury II v Galerii HaDivadla.

Pohled do expozice výstavy Tomáše Medka.

Vladimíra Sedláková Layers keep silent / Hladiny mlčí (I, II)

Výstava Vladimíry Sedlákové v galerii Lužánky navazuje na květnovou výstavu v galerii HaDivadla, kde autorka představila svůj nejnovější cyklus obrazů a grafik. Malířské dílo Vladimíry Sedlákové, se řadí ke geometrické abstrakci, konceptualismu, konkretismu a počítačovému umění. Počítačové médium zahrnuje do geometrického zobrazení základní funkce pro elementární operace, jimiž je zejména zrcadlení, rotace či práce s tzv. hladinami. Již samotný název „Layers keep silent / Hladiny mlčí“ odkazuje na námět hladin přítomných v díle Vladimíry Sedlákové od roku 2003. Aktuální prozkoumávání „mlčení“ těchto hladin přivedlo autorku k přehodnocení barvy, linie a plochy v obraze i grafice. V galerii HaDivadla vystupovaly tři různé barvy před linií a zároveň se redukovaly co do tvaru barevné plochy i do počtu odstínů. Nakolik jedna složka „umlčela“ druhou a do jaké míry barva s linií „mlčí“ i na výstavě „Layers keep silent / Hladiny mlčí II“ v galerii Lužánky je dalším pohledem na jejich vzájemnou, strukturálně chápanou komunikaci.

Druhá část výstavního projektu předchozí strukturu upřesňuje a rozvíjí. Zdůrazňovala-li autorka dříve jeden převládající princip (zrcadlení, rotaci, obraz v obraze, světlo v obraze), rozvíjí nyní více principů do řady pláten a grafik. Každý obraz se stává konkrétním bodem celkové struktury, daný svým umístěním a principem, jenž na něm převládá. Všechny body se spojují do dvou řad, žluté a zelené, směřují k sobě z protilehlých stran sálu, aby se setkaly na čelní zdi a plynule přešly do středového pásu grafik. Rytmus založený na střídání velkých a malých pláten, větších

Vlevo nahoře: Vladimíra Sedláková a Jiří Valoch na zahájení výstavy v HaDivadle.
Instalace výstavy obrazů Vladimíry Sedlákové v HaDivadle.
Instalace v galerii Lužánky.

či menších měřítek je to, co dodává výslednému celku hravost i řád.

Obě řady uvádí monumentální obrazová čtveřice, v níž se představuje barva a mřížkový rastr, na kterém se následně odehrává několik specifických vnitřních vztahů. Za úvodní čtveřici poukazuje druhý obraz na čtverec coby základní geometrický tvar a elementární rámec celé výstavy. Třetí a čtvrtý obraz rozehrávají vnitřní dialog vzájemnou kombinací tmavého a světlého odstínu. Zelená řada rozšiřuje tuto část ještě o pátý a šestý obraz, hovořící počítačovým jazykem o „přibližování objektu“ neboli „zoom“. Předposlední obraz v obou řadách zohledňuje již řečené umístěním barevného čtverce do mřížky. V posledním obraze prochází výsledný celek závěrečnou inverzí

tmavého a světlého odstínu na pozadí mřížky i čtverce zároveň.

Přínosem této výstavy na téma hladin je právě výsledná struktura, která setřídila díla současná i minulé do nového celku s novými vztahovými parametry. Jestliže hladiny v obrazech mlčí, pak za ně mluví kontext strukturálních řad.

Galerie HaDivadla
Vladimíra Sedláková
Layers keep silent / Hladiny mlčí I
18. dubna – 20. května 2012

Galerie Lužánky
Vladimíra Sedláková
Layers keep silent / Hladiny mlčí II
7. června – 29. června 2012

Výstavy v galerii „Třináctka“

Nová galerie ve středu Brna
Panská 13

Galerie TŘINÁCTKA v Brně byla otevřena 13. dubna 2012 a její koncepce vychází z funkční rehabilitace historického objektu Panské 13, který je součástí areálu Staré radnice. Zaměření galerie je především na klasické formy umění, to jest kresba, obraz, fotografie, plastika a socha. V těchto historických prostorách s prezentací minulosti, současnosti a s výhledy do budoucnosti provozujeme kromě galerie také umělecký klub a vinný bar. Umožňujeme známým, nebo nadějným umělcům, vystavovat svá díla a současně se setkávat, inspirovat se a vyměňovat si podněty pro realizaci další kulturní a umělecké činnosti. Záměrem činnosti klubu je podpořit besedy, diskusní fóra, tiskové konference a přednášky pro odbornou i laickou veřejnost.

Úvodní březnová výstava k poloprovozu TŘINÁCTKY byla věnována fotografiím **Kateřiny Dubovcové** a obrazům **Maria Ismael de la Paz Roa** pod názvem **...emoce ve fotografiích a obrazech...**

Fotografka a grafička Kateřina Dubovcová se plně věnuje reportážní fotografii, fotodokumentacím a zachycení společenských akcí. Fotografování, reklamní činnost a grafický design jsou každodenní součástí jejího života. Hlavní tematikou, kterou prezentuje a vyhledává je architektura, design, detaily a lidé. Je pohlčena světem, který nás obklopuje, fascinována lidskými emocemi. Znáť světlo a stín, dotýkat se jich, zachytit moment proměny..., a to je cíl každé její fotografie. Současně působí jako manažerka Galerie TŘINÁCTKA.

Mario Ismael de la Paz Roa je významný kubánský malíř, vystudoval fakultu umění, (ISA, La Habana, Cuba), obor konzervování a restaurování movitostí, získal titul Magistr výtvarných umění a kromě malby se věnuje sochařství a modelování. Dalšími jeho zájmy jsou aplikovaná organologie a restaurování antických hudebních nástrojů.

Měsíc duben byl věnován otevření plného provozu galerie TŘINÁCTKA a zahájen 13. dubna 2012 výstavou obrazů **Jana Sytaře** pod názvem **...návrat ztraceného syna...**

Jan Sytař studoval Zlínskou školu umění,

dále FAVU VUT, ateliér Malba u Martina Mainera, Brno, bakalářské studium, pak AVU, ateliér Grafika u Vladimíra Kokolii, Praha, a magisterské studiu dokončil na FAVU VUT, ateliér Malba Martina Mainera. Jeho tvorba jede na vlně punku, vlně široké, slavné, vycházející z citlivých, něžných citů byvších punkerů. V poslední době se

navíc orientuje na symboliku a kult kalichů pohárů a rubínů. Může být drahé všechno, co se třpytí, všechno to jde dohromady, ale kdo ví, kde bude Sytař dál.

Na přelomu května až června hostila TŘINÁCTKA výstavu tvorby **Josefa Bubeníka** pod názvem **... mytologický realismus jako projev aberativního myšlení ...**

Ve své úvodní řeči autor mimo jiné uvedl: „Byl jsem požádán, abych osvětlil pojem aberativní. Tedy odchylný, odlišný, ale také mylný, od

latinského ab erare čili z chyby vycházející. Proč tedy aberativní myšlení? Je to již takový úzus, že dnes každá trochu vážně tváříci se teorie, která se zaobalí do vědecky znějících frází a týkající se zcela vážných věcí, je také smrtelně vážně přijímaná. Takovýmto příkladem za všechny jsou teorie ekonomické. Ty, tváříce se přísně vědecky a využívající exaktních údajů a pojmů, ovládají a mění životy miliónů bez ohledu na to, že ty samé údaje a čísla může představitel jiné ekonomické školy vykládat zcela opačně. Sociální inženýři experimentují se společností jako celkem, nevěří empirickým zkušenostem a pod maskou boje za konzervativní hodnoty vrhají obyvatele tohoto státu do Tartaru, ze kterého se bude velmi těžko unikat. (...) Na některých obrazech se objevují démonické tváře, jinde torza těl, bloudících krajinami podvědomí, jinde zas vykukují tváře na konci tunelu. Struktury lidské mysli jsou fraktálním konceptem struktury společnosti. Tento fraktál se objevuje i ve struktuře mých obrazů.“

Prázdninové měsíce červenec a srpen 2012 věnovala Galerie TŘINÁCTKA mladým talentům s názvem **...mladí a talentovaní...** Svá díla představili: **Tereza Kolaříková** (malba, kombinovaná technika), je dcerou akademického malíře a restaurátora Milana Kolaříka, stala se vítězkou projektu **E-MOC-E 2012**. **Jakub Oleš** (kresba), syn významné malířky a výtvarnice

Bohuslavy Olešové, jeho zálibou je historie, architektura, cestování a umění. A posledním talentem je **Petr Wagner** (dřevěné plastiky), studoval Kamenickou školu v Hořicích v Podkrkonoší, věnuje se soustavně řezbářství a jeho dalšími zájmy jsou matematika, umění a hudba.

Galerie TRINÁCTKA je pro naši i Vaši radost, chod'te, bavte se, dejte si sklenku dobrého vína a čerpejte víc než pohodovou atmosféru a také u nás vystavujte!

Po prázdninách zahájila TRINÁCTKA činnost výstavou známé poetické a něžné fotografky básnivého snění **Bohuslavy Maříkové** pod názvem ... **ztracené obrazy krajiny** ... Po shlédnutí fotografií Bohuslavy Maříkové si s úsměvem povzdychnete, kde že jsou ty časy, kdy se i velice vážení teoretici umění dohadovali, zda fotografie patří do výsostných sfér všech známých umění, když přece fotografové jen cvakají spouštěmi, ale prstem jinak nehnou, dokonce i do vývojek a ustalovačů noří své negativy pomocí kolíků na prádlo. Bohudík, takovým diskusím je už dávno odzvoněno, neboť fotografové sami, u nás řekněme od Sudka až k Saudkovi (s Bohuslavou Maříkovou včetně), podali už dostatečně důkazů, že fotografování je umění, které si samo vydobylo rovnocenné postavení v onom nádherném kolbišti všech tvůrčích žánrů bez výjimky. Svým souborem *Ztracené obrazy krajiny* nás o tom autorka dostatečně přesvědčuje; objevila zázraky krásy tam, kde je vidí málokdo, totiž ve věcech zcela odtažitých, přehlížených, k ničemu zdánlivě jsoucích, dokonce odpudivých, a k nim se přimkla s celou svou lidskou a uměleckou opravdovostí. Tak jako se v kapce rosy zrcadlí celý vesmír, jí se začal objevovat v každé kaluži, v kdejakém zákoutí bahňitého rybníku či v stojaté páchnoucí vodě slepého říčního ramene. A to byl ten impuls, dotek uzření, jímž její putování za pravdou umění, jak je ona chápe, začalo. Fascinována zkrátka metafyzikou věcí víceméně zcela opovrhovaných, stala se vlastně fotografkou tak trochu goethovsky filozofující, neboť přehající čas, který Goetha tolik trápil, se jí opravdu podařilo zastavit v jeho vrcholném okamžiku. O tom její dílo svědčí nad jiné.

Tak, a průřez výstavami ve TRINÁCTCE je u konce. Zatím poslední výstavou je říjnová výstava **Kamila Tilla** s názvem ... **obojživelník fotograf Kamil Till** ...

Kamil Till se věnuje výtvarné fotografii a fotografování koncertů a hudebníků, zvláště z oblasti jazzu (Jana Koubková, Laco Deczi, Jiří Stivín, Dave Holland, John Scofield, John Patitucci). Od roku 2006 je dvorním fotografem prestižní přehlídky Bohemia Jazz Fest. Fotky Kamila Tilla znějí, dokážete se na ně nejen dívat, ale můžete je i „poslouchat“. Kamil Till je prostě „fotograf hudby“.

Na závěr Vám představíme, co můžete ve TRINÁCTCE ještě očekávat do konce roku 2012.

Listopad věnujeme podpoře předvánoční benefiční aukce Nadace Veronica. První aukce uměleckých děl vznikla jako spontánní snaha v roce 2003 za účelem získat peníze na záchranu a výkup stoletého jedlobukového pralesa na Valašsku, kterému hrozilo vykáčení. Myšlenka pomoci přírodě oslovila řadu lidí i výtvarníků z celé republiky a stála na začátku nové tradice. Aukce probíhá vždy na konci listopadu. V roce 2012 se uskuteční 10. ročník v sále Besedního domu v Brně. Aukci bude předcházet třítydenní výstava uměleckých děl ve výstavních prostorách galerie „Trináctka“ na Panské ulici v centru Brna. Každý rok věnuje do aukce svá díla řada celostátně i regionálně významných umělců (Olbram Zoubek, Zdena Höhmová, Rudolf Brančovský, Pavel Hayek a další).

Anděl tvořící svět bublifukem

Nástěnná malba MgA. Vladimíra Kiseljova ve dvou patrech na Panské 13 v Brně,

Nástěnná malba vznikla jako živá performance s hudbou ve dnech 9. – 13. července 2012 (1. patro) a 16. – 17. srpna 2012 (2. patro). Malba tvoří souvislý proud od dolních dveří, kde sedí anděl zvěstování a vyfukuje a tvoří svět z bublifuku – proud bublin letí ve spirále prostorem, přes stěny, strop i podlahu a mění své tvary, objevují se v něm postavy, zvířata, symboly z různých mytologií – a stoupá vzhůru přes dvě patra, kde končí scénou Korunování Panny Marie. Mezi jinými je zde také Archanděl Michael a Ludwig van Beethoven. Ve druhém patře vznikla malba naživo jako performance při hře a zpěvu skladatele Lukáše Pelce na téma Apollon a Dionysos, spojení protikladů. Součástí večera byla ochutnávka vín, při které Vladimír Kisel-

jov naživo namaloval nástěnnou malbu, kterou následujícího dne do večera dokončil. Autor už realizoval osm velkých nástěnných

maleb v Brně (Krmítko FF MU Gorkého 7, podchod vlakového nádraží Brno-Řečkovice aj.) a také ve Florencii v Itálii (Villa Settemerli), v Praze (Galerie Kritiků) a více než 40 samostatných výstav maleb (Florence Biennale of Modern Art 2009, Galerie Kritiků Praha 2009, Lipsko 2011, Zadar 2012 aj.) Věnuje se interdisciplinární tvorbě v oblastech malby, nástěnné malby, režie, scénografie, arteterapie, performance živé malby na hudbu – a vytváří díla výrazně propojující hudbu, pohyb v prostoru, světlo, barvu a tvar. V roce 2008 jako režisér, scénograf a dramaturg realizoval v divadle Reduta ND Brno mysterium Parsifal Richarda Wagnera.

(Web autora s videi z jeho představení, rozhovory a fotografiemi - www.kiseljov.net)

12 hodin pro výtvarnou scénu v Divadle U stolu

Divadlo U stolu, jež je součástí Centra experimentálního divadla, příspěvkové organizace, realizuje kromě inscenací divadelních i akce překračující rámec divadelních aktivit jako jsou koncerty, večery poezie či cyklus akcí s přesahem k výtvarnému umění „12 hodin pro...“. Od roku 2005 se uskutečnilo na 16 jednodenních akcí (výstav/vernisaží), které trvají vždy od 10.00 do 22.00 hodin. Velkým přínosem těchto akcí je, že Divadlo U stolu učinilo poctu několika brněnským výtvarníkům, kteří se nezapomenutelně vepsali do dějin brněnského výtvarného života a přitom si na ně žádná z oficiálních galerií nevzpomněla při příležitosti jejich životních jubilejí.

Nahoře: 12 hodin pro Bohuslavu Olešovou, 2011
Vpravo: 12 hodin pro Miroslava Netíka, 2006
a 12 hodin pro Blanku Růžičkovou a Zbyňka Fišera – Jarmark na Božepoli (2012).

BŘEZEN 2012 • 12 hodin pro
Blanku Růžičkovou a Zbyňka Fišera
– Jarmark na Božepoli
ŘÍJEN 2011 • 12 hodin pro
Bohuslavu Olešovou
ZÁŘÍ 2011 • 12 hodin pro
Jana Šimka
ZÁŘÍ 2009 • 12 hodin pro
Karla Rechlíka
DUBEN 2009 • 12 hodin pro
Petra Barana – Světlo a stín
BŘEZEN 2009 • 12 hodin pro
Miroslava Štolfu
LISTOPAD 2008 • 12 hodin pro
Miroslava Šimordu
DUBEN 2008 • 12 hodin pro
Jiřího Štourače
ŘÍJEN 2007 • 12 hodin pro
Rostislava Pospíšila
BŘEZEN 2007 • 12 hodin pro
Jiřího Kříže
ÚNOR 2007 • 12 hodin pro
Petra Veselého
DUBEN 2006 • 12 hodin pro
Zdeňka Macháčka
BŘEZEN 2006 • 12 hodin pro
Miroslava Netíka
PROSINEC 2005 • 12 hodin pro
Karla Rechlíka
DUBEN 2005 • 12 hodin pro
Pavla Hřebíčka
LEDEN 2005 • 12 hodin pro
Milivoje Husáka

Zuzana Pernicová – Prázdná a samota

Ve svých obrazech se Zuzana Pernicová zabývá problematikou stáří, minulostí a vzpomínkám. K tématu ji přivedly její dojmy, které se utvářely postupně na základě rozhovorů se starými lidmi v domově důchodců i v okolí jejího bydliště, tak na základě návštěv prarodičů. To vše ji přimělo zhodnotit tyto myšlenky a dojmy v obrazech a dát jim konkrétní podobu. „V obrazech se zamýšlím nad podstatou stáří, nad tím, co může člověk v závěru života cítit a jak se může cítit. Dnešní doba je velmi uspěchaná, jejím krédem je rychlost, účelnost, praktičnost. Staré a nepotřebné věci a vše co je s nimi spojené je vyhazováno, ničeno, staří lidé jsou vyčle-

nění na okraj společnosti. Domovy důchodců jsou přeplněny k prasknutí. Starý člověk často žije sám, uzavřen ve svém bytě, bez partnera, bez přátel, obklopen pouze věcmi, vzpomínkami. Vnímám tedy interiéry starých lidí jako prostředek k vyjádření jejich samoty a bolesti. K vyjádření podstaty stáří. Zdaleka tedy nejde o konkrétní interiér, ale o způsob, jak prostřednictvím záběrů do interiéru vyjádřit stáří. Využívám k tomu

i specifickou barevnost obrazu i přítomnost určitých předmětů. Zajímají mě věci samy o sobě. Věc je vždy spojená s konkrétní osobou, konkrétní vzpomínkou a prostřednictvím lidí jí je vtisknuta hloubka, minulost, příběh. Stáří lidé se často obklopují mnoha věcmi, mnoha vzpomínkami. Dnešní společnost často není schopna docenit tyto věci, jejich osobitost, mnoho těchto předmětů je zničeno, případně – vytrženo z kontextu původního interiéru – se schází v různých bazarech, starožitnostech. Zatímco pro dnešního starého člověka bývají tyto věci velmi důležité, protože jejich prostřednictvím se vrací do dob minulých, stává se z nich pro dědice zbytečná přítěž; s předměty mizí i vzpomínka. Proto se v mých obrazech vyskytují tyto drobnosti,“ říká autorka.

Obrazy Zuzany Pernicové nejsou spojeny s konkrétní myšlenkou, a při pohledu na ně vyvstává množství různých pohledů a množství otázek.

Galerie Lužánky
Zuzana Pernicová – Prázdná a samota
18. září – 5. října 2012

Martin Forman – Konce světů a Akta Y

Dvě výstavy kyjovského rodáka, malíře Martina Formana, proběhly v Brně v letošním roce. První se uskutečnila v galerii Katakomby dne 3. května 2012, druhá měla zahájení v kavárně Švanda v Alfa pasáži na Poštovské ulici dne 11. října 2012. Martin Forman studoval od druhé poloviny 80. let na PdF MU v Brně obor Český jazyk a výtvarná výchova, odkud pak přestoupil na FAVU VUT na počátku let devadesátých. Po celý svůj život se věnuje olejomalbě. Těžištěm jeho současné tvorby jsou především ženské akty, a také členitá slovácká krajina, řeky

Na vernisáži výstavy *Konce světů* Martina Formana (vlevo) v galerii Katakomby zahrál i výtvarník Petr Ferebauer.

a lesy v okolí Kyjova, kde žije a tvoří. Zatímco výstava v Katakombách zahrnovala do jisté míry retrospektivní průřez jeho tvorby od konce 80. let do současnosti, výstava v kavárně Švanda ukazuje Formanovy akty ze současné doby.

Galerie Katakomby
Martin Forman – *Konce světů*
3. května – 30. května 2012

Kavárna Švanda
Poštovská 8, Alfa pasáž
11. října – 30. listopadu 2012

Boreální kruhy mythologie

Bývá zvykem, že nejrůznější formy studia jsou zakončeny nejrůznějšími odbornými výstupy či projekty. Takovýmto oborovým projektem byla i výstava v galerii Katakomby „Boreální kruhy mythologie Josefa Bubeníka“, zahájená 4. října 2012. Auto-

Viktor Kosík zahajuje výstavu, nalevo od něj autor Josef Bubeník. Dole: pohled do instalace výstavy.

rem a realizátorem celého konceptu byl Viktor Kosík, student SŠUM, který výstavu a vernisážovou akci připravil jako svůj maturitní projekt: navrhl, vysázel a nechal vytisknout pozvánky, plakáty a katalogy, u sponzorů zajistil občerstvení a jako bonus pro návštěvníky nechal ještě vyrobit „vitrážky“ – sklíčka s ukázkou tvorby Josefa Bubeníka. Instalace byla ozvláštěna přírodními – po zemi rozsypané dřevěné štěpky a samorosty, které vytvářely kontrast k městské kultuře představované nejenom kameností galerie, ale i obsahově, jelikož téma mythologie je úzce spjato s organizací lidské společnosti v jejím prvobytném stadiu a přechodu do kmenových struktur k civilizační formě. V samostatné místnosti galerie probíhala videoprojekce rozpohybovaného obrazu Reného Magrita, jejímž autorem byl rovněž Viktor Kosík, který celou výstavu zahájil a uvedl. K samotným obrazům promluvil posléze jejich autor Josef Bubeník, který ozřejmil další z obsahových kontrastů výstavy: veristické pojetí surrealismu představované Magritem, Dalím, Delvauxem, Chirikem a dalšími stojí v „protikladu“ k surrealismu

absolutnímu (Miró, Arp, Ernst etc.), jehož principy jsou hybným principem i v jeho tvorbě. Ve své řeči mj. řekl: „*Ne pro každého je však dobré vrata podvědomí rozrážet. Vždyť to první, co se bude drát ven (a je tomu tak i v naší dennodenní přítomnosti), bude většinou to nejagresivnější a nejhluchší. Proto první, na co narazíme, budou démoni zla, přetvářky a smrti, ať už naši vlastní nebo vyvěrající z kolektivního podvědomí. Je nutno jim čelit a eliminovat jejich snahu šířit se a vše ničit. Kdo toto nezvládne, zmitá se po zbytek života v přesvědčení, že krom démonů zla v jeho podvědomí nic jiného není. Ve skladišti našeho podvědomí se však nachází prakticky vše, co dokážeme pojmenovat a navíc spousta věcí, na které ani slova neznáme. (...) Struktury lidské mysli jsou fraktálním konceptem struktury společnosti. (...) Každé pojmenování myšlenek je jejím omezením. Každé dešifrování je novým zašifrováním, každá na papír vložená idea je poskvřením její čistoty. Vnímejte tedy shluky čar, tvarů a barev bezeslovně, nesnažte se pojmenovávat, dejme průchod spontaneitě. V tom spočívá těžiště mytologického realismu – mytologie jako klíč k dešifrování našeho podvědomí, dekodér snové reality, nikoli onen realismus, coby průvodce po skončení snu.“*

Galerie Katakomby
Boreální kruhy mythologie
4. října – 12. října 2012

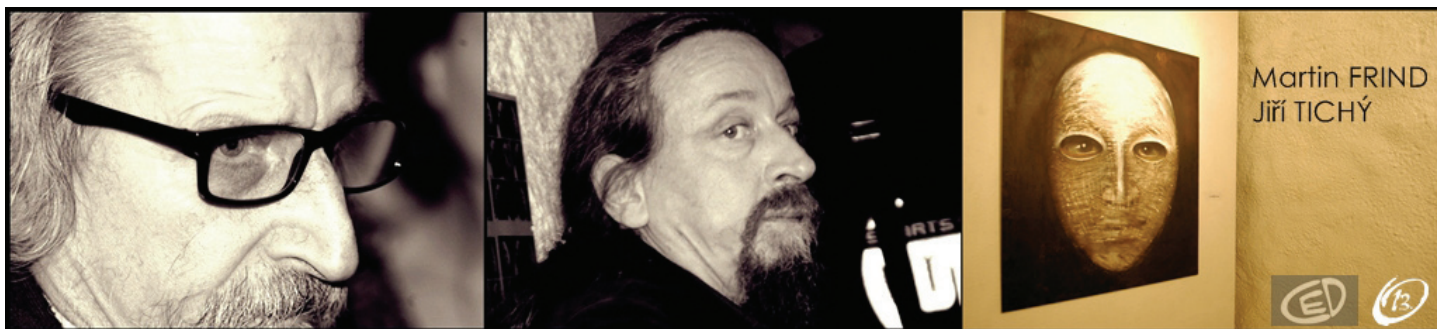
Jiří Lopour ozřejmuje návštěvníkům vernisáže některé aspekty svých prací.

Jiří Lopour Obrazy Vzor „A“

Abstraktní kresby Jiřího Lopoura označené jako vzor „A“ byly vystaveny v galerii HaDivadla. Název Vzor „A“ byl zvolen z důvodu statické instalace kreseb umístěných do rámců pod skla. Lopourové obrazy mají totiž nejméně čtyři polohy pohledů, a to v intervalech po 90°. „Bylo by nejlepší, kdyby mohly viset na provázku uchyčené kuličky. Každý divák by si prohlédnutou kresbu mohl odepnout, otočit a dívat se na ni i v jiné poloze,“ řekl na zahájení výstavy autor a dodal: „*Doufám, že na příští výstavě bude tento požadavek již splněn. (...) Jo, abych nezapomněl, někdy v půli listopadu mi můj agent zajistil výstavu mých nejnovějších a nejgeniálnějších obrázků pod galaktickou středou, a to ve Hravém baru s pingpongovou hernou.“*

Galerie HaDivadla
Jiří Lopour – *Obrazy Vzor „A“*
3. června – 30. června 2012

ROZHLED vydává nakladatelství STYLOS ve spolupráci s Centrem experimentálního divadla, p. o.; hlavní editor: Josef Bubeník; ředitel CED prof. Petr Oslzlý; manažer Projektu CED: Ondřej Navrátil, foto: Archiv CED, Kateřina Dubovcová a Anežka Sedláková; © STYLOS a CED, p. o. 2012
Kontakt: info rozhled@email.cz

Báječný den

Je 11.00 hodin středoevropského času a kostelní zvony na Petrovu vyzvánějí poledne. Nejen Brňané, ale i mnozí jiní vědí, že v moravské metropoli drží se poledne v jedenáct. Důvod této mně milé zvláštnosti vysvětlovat nemusím, ti co nevědí, mají hafo (jsem starý kriminálník) dostupných orálních, textových či elektronických možností k získání odpovědi. Koneckonců mohou přijet do Brna a na proslulém náměstí Svobody, u sochařsky mimořádně umně vyvedeného orloje, jenž opticky, popravdě řečeno pro mnohé ani fakticky, orlojem není, vzrušivě vysvětlí si „načíst“. Popřípadě si, pro mě zdařilý výtvarný artefakt, osahat. Může se to. Kustodi – hlídači kolem něj nechodí, a tudíž ani nebuzerují.

Sedím v mojí oblíbené zahradní restauraci, do níž se vchází úzkou uličkou z Josefské. Sedmnáctý říjen je slunný, jakpak asi bude o měsíc později, kdy si mnozí z nás připomenou tříadvacáté výročí sametovky, která ani decku rudých „slz“ neuronila, i když mohla. Ale budiž, jsme už takoví humanisti i k dnešním všivákům, snad si vždycky v podvědomí uvědomíme někdejší vlastní kradařské a jiné prohřešky.

Restaurace je mi milá i názvem, který při drobné slovní úpravě připomíná mi již zemřelého malíře se smyslovým vnímáním krajiny, Jiřího Miku. Seděl jsem v ní tedy, abych si v ní při lahodném Starobrnu načrtnul zahajovací večerní slova k výstavě, kterou v Katakombách o pár hodin později zahajují. Dělán to tak odjakživa, s předpřípravným rozmyslem o autorovi, samozřejmě. Tentokrát o Martinu Frindovi, umělci s neméně smyslovým vnímáním reality, jen s více existenciálním (nebojme se toho slova nevonícího postmoderně) podtextem v obsahu i ve výrazu.

Před šestou se loučím a se třemi stránkami poznámek odcházím k nedalekému „Zelňáku“ do divadla Husa na provázku, z jehož názvu za Husáka Husa vypadla. Vůni českého, promiňte, moravského česneku z malebného rynku odvanul narůstající čas, zato mohutná vrata divadla se otevírají prvním návštěvníkům vernisáže, kteří jsou už zvyklí na spektakulární druh oděru. Úžasné skлеpení z 9. století, v němž jako u staveb Gaudího nenaleznete kousek

pravoúhlosti, mě pohltilo hloubkou i magií už při včerejší instalaci Frindových a mých artefaktů.

Oběma zahajovacím řečem předcházelo věcné povídání kompetentního Josefa Bubeníka, Jiřina Nehybová z partnerské galerie Třináctky skromně utrousila několik vlídných slov. Neuměnovědec Zdeněk Vraný překvapil mě i mnohé přítomné se skleničkami dobrého vína v rukou svým neotřele přirozeným výstupem. Bravo, Zdenku! Pak už se do osmi diváci dívali, popíjeli a diskutovali, čas od času vystoupili o etáž, aby se zakousli do čerstvého chleba se sádlem a škvarkami. Kdo z návštěvníků odešel ještě před začátkem hudební produkce, která se konala v sále experimentálního divadla, prohloupil. Před samotným koncertem se rozezpíval nezaměnitelný písničkář s harmonikou Radim Babák, který mi slíbil zahrát a zazpívat na budoucí autogramiádě ve Třináctce. Tímto tě veřejně беру za slovo, milý Radime! No a co přišlo poté, byla hotová pecka, abych použil hudebněvědného výrazu, že?

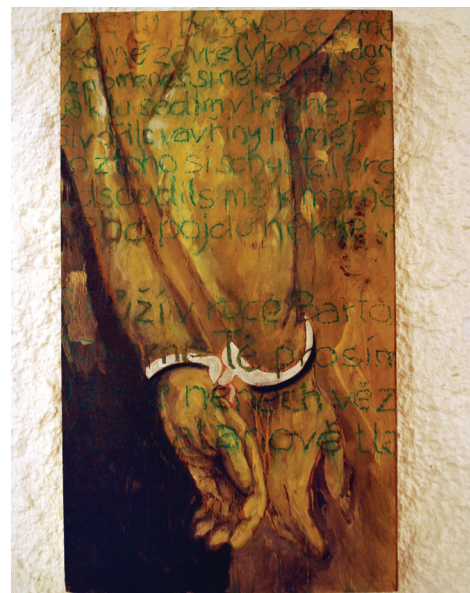
Na beatové a rockové koncerty chodím už pomálu, hudbu tohoto žánru vychutnávám spíš doma z nosičů. Fuj, ohavný výraz pro milovaná a všemožně hýčkaná elpíčka, s nimiž se doslova mazlím, když je kladu na zastavený kotouč gramofonu a po rozjezdu, než nasadím přenosku, pohládím je sametovým kartáčkem z dob ještě starších osmasedmdesátek.

Zahraje Metalurg, četl jsem na pozvánce a představoval si cosi docela jiného, než v čem kapela rozjela ten úchvatně čarovný rej. Neodolal mu ani jinak zdrženlivější Frind, vrhající se k pódiu v mohamedánském předklonu ač neMuslim. Úchvatné! Ve stále vzrušivějším drivu slyšel jsem hudbu Fleetwood Mac, Johna Mayalla či Erica Claptona a jiných a jiných muzikantů 60. a 70. let. Tím netvrdím, že v hudbě Metalurgu byly či měly být. To jenom moje uši je k mému nevýslovnému štěstí slyšely. Díky, Metalurgu! Díky, Babáku, díky, Bubeníku, díky, „Nehybo“! Prostě díky všem, kteří se okolo Katakomb motají a motali se i v onen báječný den!

Jiří Tichý, 24.10. v noci

*Zcela nahoře: Jiří Tichý, Martin Frind a obraz M. Frinda „V masce“.
Vlevo: Zdeněk Vraný uvádí výstavu.
Nahoře: Jiří Tichý „Pocit I. M. Jirousovi“.
Vpravo: Martin Frind „Ruce“.*

Galerie Katakomby
Martin Frind / kresby, pastely
Jiří Tichý / koláže
17. října – 30. listopadu 2012